

skulde være saa konervative, at vi skulde stille hele Stabsen op igjen, som den var forrige Gang. Jeg har derfor gjort denne Forandring, og jeg maa henstille til ærede Medlemmer, om de ikke tro, at det er rigtigere at sætte, at det skal være Dvirigheden der, hvor Næringsen drives, istedetfor, hvor den Næringsdrivende bor. Det er jo ikke ubesjendt, at mange Næringsdrivende bo i Nordre eller Søndre Birk, men have deres Forretning her i Byen, og det er dog naturligere, at saadanne Læringskontrakter indgaaes paa det Sted, hvor Næringsen drives, og bliver Gjensjand for Fortolkning der, end paa det tilfældige Sted, hvor Principalen bor. Jeg maa derfor tillade mig at anbefale dette Forslag. Det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Søssen) vil føre Forslaget tilbage til, at der blot skal staa „Dvirighed“ uden nogen Betegnelse af, hvilken denne Dvirighed er; det er i hans Underændringsforslag under Nr. 2 til § 1. Det, tror jeg, ikke er rigtigt, det kan jo aldrig ske, at man udtrykkelig siger, hvad der skal forstås ved „Dvirighed“. Vi have jo set, at Udvalget har haft en noget anden Forstaaelse end jeg. At lade det være Dvirigheden paa det Sted, hvor Mesteren bor, finder jeg ikke rigtigt, og lige saa lidt finder jeg, at det er rigtigt ikke at nævne, paa hvilket Sted den Dvirighed skal befindes, som skal benyttes ved denne Leilighed. Jeg vil altsaa rigtignok bede det ærede Thing at stemme for mit Ændringsforslag fremfor for den ærede Landssthingsmands. Han har tillige til samme Stykke af § 1, saaledes som den er foreslaet ændret af Udvalget, foreslaet, at der skal staa, at Kontrakten skal forsynes med Paategning om, at den „Intet indeholder, som strider mod Lovens Forskrifter“, istedetfor at der nu staar, at den skal være affattet „i Overensstemmelse med Lovens Forskrifter“. Jeg har ikke rigtig kunnet faae fat paa den egentlige Forsjæl der. Jeg tror, at det er temmelig ligegyldigt, hvilken af Delene man sætter; men jeg kan ikke lade være der at komme tilbage til det, som jeg sagde ved Sagens første Behandling, at denne Paategning af Dvirigheden vil vise sig i højeste Grad upraktisk eller vil medføre Vanskeligheder; thi enten man nu sætter, at Kontrakten skal være overensstemmende med Loven, eller man sætter, at den ikke maa indeholde Noget, som strider mod Loven, vil det jo være et Fortolkningspørgsmaal, som bliver lagt i Politimesterens eller Magistratens Haand, og som jo paa ingen Maade vil blive fortolket paa samme Maade. Jeg sætter f. Ex. at der staar den Bestemmelse i Kontrakten, der kan synes temmelig uslybly, at Kontrakten skal være hævet, naar Mesteren dør. De Herrer ville erindre, at der staar i Lovforslaget, at den skal være hævet, naar Mesteren dør. Nu kan det jo tænkes, at det er en gammel Mester, som ikke har det Allermindste at gjøre med Læringsen eller Værkstedet, og at denne

Bestemmelse alligevel sættes i Kontrakten; saa er den jo ikke i Overensstemmelse med Loven, og saa negter Politimesteren at paategne den. Hvad skulle saa de Menneker gjøre? Saa have de aldeles ingen Refurs; ja, de have den at sagsøge Dvirigheden til at paategne Kontrakten, men det er jo meningsløst, og jeg ser slet ikke, hvad der egentlig skal opnaas ved Paategning af Dvirigheden, det kan kun berede Vanskeligheder. Jeg vil nævne et andet Exempel. Sæt, at man i Kontrakten ønsker Prøvetiden forlænget til 6 Maaneder — jeg kommer til at tænke derpaa derved, at i det Forslag, der foreligger fra Foreningen til Lærings Uddannelse, er det Onske udtalt, at i flere Tilfælde Prøvetiden skal være 6 Maaneder — ja, saa er Kontrakten uoverensstemmende med Loven, og saa bliver der negtet den Paategning. Jeg har, som sagt, ikke kunnet komme til andet Resultat, end at denne Paategning er en usødvendig Formalitet, som kan berede Parterne Vanskeligheder, men ingen Nytte er til, jeg vil ikke tale om, at Menigmand og den, der ikke er Jurist, maa jo tro, at naar han har en Kontrakt i sin Haand, hvori der staar „paategnet af Dvirigheden“, saa er den Kontrakt gyldig, den er ligesom efter Loven, og saa kommer der en Proces, under hvilken der viser sig den modsatte Opfattelse i et eller andet Punkt. Hvad skulle saa Folk dømme derom? At saaledes Magistraten, Politimesteren, kort sagt en offentlig Myndighed, affiger Dom paa Forhaand i et privat Kontraktforhold, er ikke heldigt. Jeg har ikke stillet Ændringsforslag, fordi der har været en saa sjon Enighed mellem Udvalget og Ministeren, og fordi den Embedsstilling, jeg beklæder, maa ikke gøre mig saa tilbøielig til at stille Ændringsforslag om det Punkt, men jeg maa vedblivende erklære, at jeg tror, det er et meget uheldigt Forhold. — Til Lovforslagets § 2 har jeg stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at det sidste Stykke i Lovforslaget udgaar. Jeg er deri i Harmoni med det ærede Udvalg, men jeg har maattet stille det alligevel, fordi jeg holder paa Litra a i Lovforslagets § 2, at den Næringsdrivende, som ikke er fuldmyndig, ikke maa antage Lærings. Jeg kan i det Spørgsmaal henholde mig til, hvad der blev udtalt af den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Kreds (Søssen) igaar. Jeg kan slet ikke se nogen Grund til at stryge denne Sætning af Regjeringens Forslag, og som sagt: Udvalgets Motivering i Betænkningen gaar jo ogsaa kun ud paa, at det er overflødig. Jeg tror imidlertid, at det er paavist, at det dog i visse Tilfælde ikke vil være overflødig, at denne Bestemmelse bliver staaende i § 2, og jeg tillader mig derfor at anbefale mit Ændringsforslag Nr. 2 til Bedragelse istedetfor Udvalgets Nr. 3, med hvilket det jo i visse Retninger falder sammen. Mindretallets Underændringsforslag til § 3 kan jeg tiltræde; det andet af disse Underændringsfor-